

Kůdelová Marie:
Synoda o rodině. Pastorační výzvy pro současnou rodinu
Bakalářská práce, UK ETF Praha, 2017

Předložená práce podává základní informaci o pohledu katolické církve na rodinu a o dynamickém vývoji, ke kterému došlo v posledních letech v souvislosti s dvěma synodami o rodině (2014, 2015) a s následnou apoštolskou exhortací papeže Františka *Amoris Laetitia*. Autorka pracuje metodou studia a interpretace dokumentů, což je v tomto případě zcela přiměřené. Všimá si také vnitrocírkevní i mediální diskuse, která popisovaný proces doprovázela.

Za velmi cennou považuji samotnou volbu tohoto tématu, které je v katolické církvi velmi živé, naplněné emocemi a kontroverzemi. Každý, kdo se do něj pouští, riskuje, že bude označen za stoupence jedné či druhé strany, a opačnou názorovou stranou kritizován. Autorka práce se přesto pokusila o nezaujatý pohled, je však otázkou, do jaké míry se jí to podařilo. Už z výčtu literatury lze totiž snadno vyčíst, že se soustředila především na názorový okruh směřující ke vstřícnější pastoraci, soustředěný kolem papeže Františka a kardinála Kaspera (a jistě většinový), zatímco o silném hlasu tradičně zaměřených církevních kruhů neměla dostatek informací.

Struktura práce je v prvních dvou kapitolách logická: od popisu současné situace rodiny, kterou lze v naší kultuře považovat za krizovou, autorka postupuje k synodní diskusi, která se snažila na tuto krizi reagovat, a nakonec shrnuje hlavní myšlenky z papežské exhortace. Autorka ovšem pouze shrnuje obsah dokumentů z jednotlivých fází diskuse (*Relatio Synodi 2014*, *Závěrečná zpráva 2015*, *exhortace 2016*), ale nesnaží se postihnout dynamiku těchto diskusí v jednotlivých tématech ani ukázat závěrečná řešení. Diachronní postup je poněkud narušen v kap. 3.1, která přináší podrobný obsah odpovědí na vatikánský dotazník, odeslaných z České republiky. Ty byly součástí sněmovní diskuse, časově tedy předcházely synodním závěrům i exhortaci *Amoris Laetitia*.

Výsledkem tohoto postupu je skutečnost, že se čtenář musí seznámit s obsahem čtyř dokumentů, v nichž se opakují jen s malými obměnami stejná témata, ale k hlubší argumentaci se v žádném z nich nedostane. Jako příklad lze uvést problematiku osob žijících v neregulérních svazcích, o níž najdeme zmínku na s. 23, 30, 33, 34 a 41. Tyto pohledy však nejsou dány do vzájemné souvislosti, není popsána posynodní diskuse na toto téma, řešení navržené papežem v kap. VIII. AL ani pastorační směrnice některých biskupských konferencí (Německo).

Některé obsahové nepřesnosti:

- S. 19: okolnosti, které neumožnily v minulosti rozvoj synodality v církvi, nebyly politické, ale spíše církevně-mocenské a teologické.
- S. 26: *Gaudium et spes* není dokument o důstojnosti manželství a rodiny, toho se týká jen jedna jeho kapitola; *Deus caritas est* se tématem rodiny nezabývá vůbec.

Formálně je práce na dobré úrovni, pravopisných chyb není mnoho. Je dobrým zvykem u citací církevních dokumentů uvádět nikoli stránku, ale číslo odstavce. Větší problém vidím v oblasti stylistické – některé věty jsou jen stěží srozumitelné:

- s. 20: „K odsouzení vedou kulturní a mediální tendence snižovat lidskou důstojnost na pouhý komerční záměr“;
- s. 44: „Původci sexuální orientace se dnes zejména přisuzují biologické kořeny, ne tolik výchovná působení“;
- s. 45: „Ambros mluví o potřebě „inkulturace víry“, tedy zakořenění víry v současné té které kultuře“).

Otázka k obhajobě:

- Jaké názory se střetávají v otázce osob žijících v neregulérních svazcích a jejich přístupu ke svátostem? Vysvětlete argumenty obou stran.

Práci doporučuji k obhajobě, navrhuji hodnocení D – uspokojivě.

Mgr. Michael Martinek, Th.D.

V Praze 17. 6. 2017